

Инокентий.

[Дълбоко замислен.] Значи, рѣшиха се! Най-сетнѣ изигълни се прищѣвката на моя приятелъ Тодоръ —

Динно.

Не вѣрвамъ Тодоръ —

Инокентий.

(Възбудено) О, той е — Знаешъ ли, че той ми се закани. Тази брада да я нѣма, ми каза, ако — (Едва се държи на крака). А, значи — И слѣдъ това да служа? — И слѣдъ това да носи това расо? (Запѣмятъ отъ вълнение, застава малко, въздъхва изъ дълбоко и бърже влиза въ другата стая).

Динно.

(Гледа слѣдъ него мълчатино.)

Еремия.

(Който е дочулъ послѣдния разговоръ влиза). Такава била рѣбѣтата, значи!

Динно.

Само едно, Еремия, да не се чуе, че азъ —

Еремия.

То не е важно. Значи —

Динно.

Казватъ такъвъ законътъ, пъкъ свидно ми е за чича ти —

Еремия.

(Гнѣвно) Ако се гледаха законитѣ, тѣ всичкитѣ, като започнешъ отъ Тодора и свършешъ до Владиката, па и до — трѣбаше да сж въ затворитѣ до сега,

Динно.

(Боязливо). Навлѣкохъ си —